

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 175

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: Năm 2000

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Đây là câu hỏi của cư sĩ Trương Lệ Lữ ở Hawaii, xem tên thì có lẽ là một nữ cư sĩ, cô có một vấn đề, vấn đề này cũng là vấn đề chung trong xã hội hiện nay của chúng ta. Tôi xin đọc qua, cô nói: “Con đối với việc nghi ngờ hiểu lầm, đầu đá lẫn nhau của người thế gian mà cảm thấy nản lòng và mệt mỏi, có lúc cảm thấy đau lòng mà rơi nước mắt, con thiết nghĩ bản thân mình không nhảy bén, trong lúc nói chuyện thường khiến cho người khác hiểu lầm, hơn nữa lại không biết dùng cách khéo léo để giải thích, con rất muốn buông bỏ đời sống này. Vì sao con lại có cảm giác như vậy? Con phải nên làm thế nào đây?”

Chúng tôi đọc đoạn này xong thì lập tức nghĩ đến đây là vấn đề chung của xã hội. Cô không biết cách nói chuyện, trong lúc nói chuyện thường đắc tội với người khác, sự việc như vậy rất nhiều. Hiện nay trong xã hội có mấy người biết nói chuyện? Vì sao lại không biết nói chuyện? Vì bạn đã học nói chuyện lần nào đâu, nói năng cũng cần phải học, hiện nay đâu có ai học qua. Họ đương nhiên không biết cách nói chuyện. Ngôn ngữ, âm thanh, cách diễn đạt không thỏa đáng, thái độ không thỏa đáng, dẫn đến việc người khác hiểu lầm, sự việc này thì quá nhiều. Cho nên, bất luận là trong phương diện đời sống, phương diện công việc, phương diện xử sự, nơi nơi đều gặp phải chướng ngại, chướng ngại là từ chỗ này mà ra. Nếu bạn muốn truy tìm nguyên nhân thì do họ chưa nhận qua giáo dục. Xã hội ngày xưa tường hòa, giữa người với người tương thân tương ái, chung sống hòa thuận. Vì sao ngày xưa lại có tình hình như vậy? Người xưa dạy. Quý vị nghĩ xem Khổng phu tử dạy học, ngài dạy học có bốn khoa mục, khoa mục thứ nhất là đức hạnh, khoa mục thứ hai là ngôn ngữ, là dạy bạn nói năng thế nào, việc này người xưa có dạy. Dạy học của nhà Nho, từ thời Hán Vũ Đế đã chế định ra chính sách giáo dục của quốc gia, tuân theo sự chỉ đạo của học thuyết Khổng Mạnh, mãi cho đến đời nhà Thanh, hơn 2.000 năm cha mẹ dạy con cái, thế hệ trước dạy thế hệ sau, thầy dạy học trò. Mỗi một người trưởng thành đều có sứ mệnh dạy bảo người đời sau, từng lời nói hành động của bản thân đều phải làm tấm gương tốt cho người đời sau, lo sợ có ảnh hưởng bất thiện đến đời sau hay không. Người

xưa có tâm như vậy, có hành trì như vậy, gửi gắm sự yêu thương và kỳ vọng sâu sắc đối với đời sau.

Những lãnh đạo của chính phủ, những quan viên địa phương ngày xưa, bạn xem cái mũ mà họ đội, cái mũ của họ giống như bậc thang vậy, bậc ở phía trước thấp, bậc ở phía sau cao, cái mũ này gọi là “mũ tiến hiền”. Ý nghĩa là gì? Phía trước là đời của chúng ta, phía sau là đời sau, hy vọng đời sau cao hơn đời này của chúng ta, để bạn đội cái mũ này là nhắc bạn luôn nhớ đến việc phải chăm lo cho đời sau, phải vun bồi cho đời sau, phải yêu thương đời sau, làm tấm gương tốt cho đời sau. Hoàng đế là lãnh tụ cao nhất thì không đội loại mũ này, trên mũ của vua là bằng phẳng, vì sao vậy? Nghĩa là người lãnh tụ cao nhất phải dùng tâm bình đẳng để đối đãi với hết thảy đại chúng, không thể có cao thấp. Cái mũ của lãnh tụ đội, ở phía trước có các chuỗi ngọc, chuỗi ngọc đó giống như cái rèm cửa, địa vị càng cao thì chuỗi ngọc càng nhiều, hoàng đế là có mười hai chuỗi, quan đại phu là năm chuỗi. Ý nghĩa là gì? Người ở địa vị cao nhất khi nhìn sự tình không nên nhìn quá rõ ràng, vì nhìn quá rõ ràng thì người bên dưới không thể nào làm việc, chỉ cần không có sai sót lớn là được rồi. Chuỗi ngọc đó, bạn hãy chú ý xem, ở hai bên tai còn có bịt tai, hai quả cầu bằng bông là để bịt lỗ tai, nghĩa là cũng không nên nghe quá rõ ràng. Cho nên cách thiết kế y mũ thời xưa của Trung Quốc chính là trí tuệ cao độ, là nghệ thuật cao độ, dạy bạn thông tay mà trị thiên hạ. Các cấp cán bộ dưới quyền của bạn đều đã xử lý mọi việc tốt như vậy rồi, bạn chỉ cần gặt gặt đầu là được, đó là giáo học.

Ngày nay, thế giới động loạn như vậy, bởi giáo dục không còn nữa, toàn thế giới đều không còn nữa, thật bi ai! Chúng ta vô cùng may mắn gặp được Phật pháp, tiếp nhận giáo dục của Phật-đà, nội dung của giáo dục Phật-đà còn phong phú hơn, tường tận hơn nhiều so với giáo dục của nhà Nho. Thế nhưng hiện tại người học Phật cũng không nhiều, vậy đâu còn cách gì, đã đem những gì bạn học hoàn toàn tách khỏi công việc và đời sống của chính bạn. Vậy thì Phật học đã biến thành thứ vô dụng rồi, hơn nữa cũng không biết giáo học của Phật pháp mỗi câu mỗi chữ đều có thể áp dụng thực tiễn vào trong đời sống của chúng ta, hoàn toàn có thể dung hợp thành một thể với đời sống, không ai biết được điều này. Giữa tôn giáo với tôn giáo, hình tượng không như nhau nhưng đạo lý là một, hiện tại cũng không có người hiểu được.

Hai ngày trước có người đã đến nói với tôi, có một số người phản đối bản hội tập kinh Vô Lượng Thọ mà hiện tại chúng ta đang thọ trì, tôi cũng đã từng nói rõ với quý vị hai lần rồi, đây là do nguyên nhân gì tạo thành? Tri thức quá

nông cạn, nên tạo thành hiện tượng này. Vừa rồi thầy Bình cũng có đến hỏi tôi vấn đề này, đúng lúc sau lưng tôi có lá trúc như vậy, tôi liền lấy một cái làm ví dụ cho ông. Tôi nói, thầy hãy xem nhánh trúc này có năm lá, năm lá này là năm bản dịch gốc, phía bên này cũng lại có mấy nhánh nữa, cái này là bản hội tập, nó có hai cái mà bạn chỉ nhìn thấy cái này và cái này, thế là hai bên liền đánh lộn, tranh luận không ngừng. Nếu như trình độ trí thức cao một chút, nhìn thấy ở chỗ này vốn dĩ là một cái, bởi là một cành mà. Bạn nhìn sâu hơn một chút thì vấn đề giải quyết rồi, không còn chút mâu thuẫn nào nữa. Được rồi, thí dụ cành này là Tịnh độ tông, cành này là Thiên Thai tông, cành kia là Thiên tông, vẫn lại đánh lộn nữa; nếu lại nhìn sâu vào trong, đến chỗ thân cây này, vốn dĩ là một nhà, vậy sẽ đánh lộn nữa. Nhìn cây bên này là Phật giáo, cây bên kia là Thiên Chúa giáo, bên này nữa là Kitô giáo, còn bên đây là Hồi giáo, lại nhìn xuống phía gốc mà xem, hoá ra cũng là một nhà, nói rõ điều gì? Kiến thức quá nông cạn, trí tuệ quá ít.

Sở dĩ Phật vĩ đại là vĩ đại ở chỗ nào vậy? Triệt để nguồn pháp. Cho nên, Phật mới nói trong kinh Hoa Nghiêm: “Tình dữ vô tình, đồng viên chủng trí”, đây là đã nói đến cứu cánh viên mãn. Cho nên, tôi nói với mọi người các bạn, nếu tôi y theo Tân Cựu Ước của Kitô giáo, hoặc là y theo kinh Cô-ran của Hồi giáo, tôi tu hành cũng có thể vãng sanh thế giới Cực Lạc. Các bạn có tin hay không? Tôi tin, tôi có nắm chắc, tu học bất kỳ tôn giáo nào cũng đều có thể đến thế giới Tây Phương Cực Lạc gặp A-di-đà Phật. Lý là một, Hoa Nghiêm nói được càng thấu triệt, hằng ngày giảng, hằng ngày đọc mà các bạn vẫn chưa thể hội. Thập pháp giới y chánh trang nghiêm, “duy tâm sở hiện, duy thức sở biến”, “tâm” và “thức” đó chính là gốc, nguồn gốc. Pháp giới người này của chúng ta là tâm hiện thức biến, pháp giới trời cũng là tâm hiện thức biến, pháp giới Phật Bồ-tát vẫn là tâm hiện thức biến, ngạ quỷ, địa ngục cũng là tâm hiện thức biến, Tịnh độ tông là tâm hiện thức biến; Thiên tông cũng là tâm hiện thức biến; Phật giáo là tâm hiện thức biến; Ki-tô giáo cũng là tâm hiện thức biến. Không có một pháp nào không phải là tâm hiện thức biến, vậy nó làm sao không thông? Nếu bạn tìm đến nguồn gốc thì bạn còn vấn đề gì nữa, liền hoát nhiên đại ngộ.

Ngày nay bạn không khai trí tuệ, nguyên nhân là gì? Bạn có tự tư tự lợi. Sở dĩ bạn có tư, bạn có ngã, bạn khởi tâm động niệm sanh phiền não, nếu bạn đổi ngược trở lại, vô tư vô ngã thì khởi tâm động niệm là sanh trí tuệ, trí tuệ và phiền não là một sự việc. “Tư” thì trí tuệ biến thành phiền não, “công” thì phiền não liền biến thành trí tuệ, chỉ là sự việc như vậy thôi. Các bạn nếu muốn có được trí

tuệ vô lượng vô biên trên quả địa Như Lai thì cũng không có gì khác, chỉ cần đem tư chuyển biến thành đại công, trí tuệ liền khai mở. Không những vừa mở kinh Phật ra thì đâu đâu cũng là đạo, trái phải đều gặp nguồn, mà kinh điển của bất kỳ tôn giáo nào mở ra thì bạn đều đâu đâu cũng là đạo, trái phải đều gặp nguồn, tuyệt đối không có mâu thuẫn, tuyệt đối không có chướng ngại. Thế giới này, nói lời thật với bạn là pháp giới vô chướng ngại. Bạn xem đại sư Thanh Lương giảng kinh Hoa Nghiêm, lý vô ngại, sự vô ngại, lý sự vô ngại, sự sự vô ngại, đây là chân, đây gọi là nhất chân pháp giới. Chúng ta hiện tại vì sao lại biến thành nơi nơi đều có chướng ngại vậy? Nơi nơi có chướng ngại chính là do bạn có tư tâm, bạn mê rồi, đã mê hoặc chính mình, không nhận thức chính mình. Trong Phật pháp thường nói là “mặt mũi vốn có trước khi cha mẹ chưa sanh ra” đó đích thực mới chính là bạn chân thật, chính mình chân thật thì không có chướng ngại, chính mình chân thật thì gọi là Phật, gọi là pháp thân. Cho nên phải nhận rõ đại căn đại bản mà ngày nay chúng ta mê hoặc, chính là tự tư, là chấp ta, đây là gốc; bạn chuyển biến trở lại từ trên gốc thì thành Phật không khó.

Trong kinh Hoa Nghiêm, Thiện Tài đồng tử thị hiện cho chúng ta xem, đồng tử cũng có thể thành Phật, đồng tử ở Trung Quốc là chỉ cho trẻ nhỏ chưa trưởng thành. Vào thời xưa ở Trung Quốc, người nam 20 tuổi hành lễ đội mũ thì mới gọi là trưởng thành, chưa tròn 20 tuổi thì gọi là đồng tử. Người nữ 16 tuổi thì hành lễ búi tóc, chính là chải tóc, chưa đủ 16 tuổi thì gọi là đồng nữ. Đồng tử thành Phật. Trong kinh Pháp Hoa nói Long nữ 8 tuổi thành Phật, là đồng nữ, việc này còn thú vị hơn. Rồng là cội súc sanh, đồng nữ của cội súc sanh cũng có thể thành Phật, chứng tỏ thành Phật là bình đẳng, thành Phật không khó, khó là ở chỗ bạn không cách nào buông bỏ tự tư tự lợi, khó ở chỗ này. Cho nên, một người chỉ cần có thể buông xuống tự tư tự lợi, buông xuống danh văn lợi dưỡng, buông xuống ngũ dục lục trần, buông xuống tham sân si mạn thì bạn thành Phật rồi. Phật và phàm phu khác biệt chính ở chỗ này, phàm phu có những thứ này, những thứ này là phiền não, Phật Bồ-tát đem những thứ này thấy đều buông xuống rồi, sau khi buông xuống thì các ngài sanh trí tuệ, trí tuệ viên mãn liền hiện tiền, khác biệt chính ở chỗ này. Người thiện căn sâu dày sau khi nghe được, nghe xong họ liền thành Phật, phàm và thánh cách nhau chỉ một niệm, vì sao không buông xuống?

Có một số đồng học nói: “Tôi rất muốn buông xuống, vấn đề là buông không được, rất muốn làm Phật nhưng lại không làm được.” Nguyên nhân gì vậy? Tập khí quá nặng, bạn mê quá lâu, mê quá sâu rồi, trí tuệ thì quá cạn, mê thì lại quá sâu, trí tuệ quá cạn, không biết được thọ dụng của Phật Bồ-tát, lợi ích chân

thật của Phật Bồ-tát, họ không biết. Nếu như biết thì một chút danh văn lợi dưỡng, ngũ dục lục trần của thế gian này đâu có là gì? Những thứ mà ngày nay bạn tham được, cũng giống như đứa trẻ vô tri ôm chặt lấy một gói kẹo, sống chết thế nào cũng không bỏ ra cho người khác, giá trị của gói kẹo đó đáng là bao? Nếu như chúng hiểu được có những lợi ích khác to lớn hơn thì chúng sẽ buông bỏ. Cho nên, con người nếu có thể buông bỏ tự tư tự lợi, buông bỏ tham sân si mạn thì thứ mà họ được là tận hư không khắp pháp giới, trí tuệ vô lượng vô biên, tài lực vô lượng vô biên, phước đức vô lượng vô biên, hoá ra xả ít mà lại được nhiều! Bạn nghe xong, bạn chịu buông xuống, trên thực tế thì bạn chưa buông xuống, vì sao vậy? Vì bạn là tâm tham, mình xả lợi nhỏ vẫn muốn được lợi lớn, có loại ý niệm này thì không đạt được, là giả, không phải thật. Nếu là thật, dù bạn có được hư không pháp giới nhưng trong tâm cũng không động một ý niệm nào, đó mới là thật, trí tuệ chân thật, từ bi chân thật thì đức năng vô tận đều sẽ hiện tiền.

Cho nên, vị đồng tu tên Lệ Lữ này, nếu như không tìm thấy video ở trên mạng thì chúng ta sẽ đem băng ghi hình này gửi đến cho cô, không nên nản lòng, đây là hiện tượng bình thường trong xã hội hiện nay, sự phát sinh của hiện tượng này chính là do không có người chỉ dạy, bản thân chúng ta cũng là như vậy. Chúng ta xem như trong đời quá khứ vẫn còn một chút thiện căn phước đức nhân duyên, đời này có thể gặp được Phật pháp, thế nhưng quan trọng nhất vẫn là y giáo phụng hành. Đồng tu xuất gia thì đức hạnh quan trọng, nếu như không có đức hạnh thì học vẫn chỉ giúp bạn tạo nghiệp, có học vẫn không bằng không có học vẫn, quan trọng nhất là đức hạnh. Từ đâu mà xây dựng đức hạnh? Cổ nhân đã dạy chúng ta, thời kỳ mạt pháp người xuất gia có thể tuân thủ mười giới sa-di, vậy bạn chân thật là đệ tử Phật, không thể tham vọng viễn vông. Thực tế mà nói thì giới Bồ-tát và giới tỳ-kheo chúng ta không làm được, làm được mười giới sa-di thì bạn chân thật là người xuất gia, mười giới, hai mươi bốn oai nghi. Đồng tu tại gia có thể tuân thủ ngũ giới thập thiện thì bạn cũng là học trò tốt, đệ tử tốt của Như Lai, trì giới niệm Phật nhất định được sanh Tịnh độ.

Dùng tâm chân thành để qua lại với người thế gian, y theo giáo huấn trong kinh Vô Lượng Thọ, hòa nham ái ngữ. Người khác dùng vẻ mặt nghiêm nghị đối với ta, ta vẫn hòa nham ái ngữ để đáp lại, bình thường phải tu dưỡng, tu là tu sửa những sai lầm của chúng ta. Có một số người là tập khí nhiều năm, nhìn thấy người khác thì đều là vẻ mặt nghiêm nghị, khiến người khác nhìn thấy đều rất khó chịu, họ có phải là có ý gì hay không? Không phải, họ quen như vậy rồi, loại người này thì nhân duyên không được tốt. Vì vậy phải tu, phải tu sửa, phải bồi

dường cho tốt, mỗi ngày phải soi gương, bạn xem vẻ mặt đó của bạn, chính bạn có ưa thích được hay không? Sửa từ chỗ này, hết lòng sửa lỗi, bất luận đối với người nào. Cho nên nhà Phật chúng ta vì sao lại đem tượng Bồ-tát Di-lặc cúng dường ở cổng lớn? Bạn có hiểu được dụng ý này không? Trong tự viện am đường, kiến trúc đầu tiên là điện Thiên Vương, vừa bước vào cửa thì nhìn thấy tượng của Bồ-tát Di-lặc, đó chính là dạy bạn phải dùng thái độ như vậy đối với người khác. Bất luận đối với người nào, nam nữ già trẻ, các ngành các nghề, giàu sang nghèo hèn, gương mặt tươi cười hoan hỷ yêu thương. Bất luận là người khác đối với ta như thế nào, ta cũng phải có lòng độ lượng bao dung, đừng so đo tính toán, đừng phân biệt. Tượng Di-lặc là dạy chúng ta những điều này, đó là bài học đầu tiên, bạn đã học được chưa? Nếu như chân thật học được rồi thì cuộc đời này của bạn khi làm người làm việc sẽ thuận buồm xuôi gió, đi đến đâu cũng sẽ được người khác giúp đỡ. Cho nên phải hết lòng học tập, sửa đổi lại vẻ mặt của chính mình, không nên để cho người ta khi nhìn thấy thì chán ghét bạn, không muốn gần gũi bạn, vậy thì bạn hoàn toàn thất bại rồi. Mời xem Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 99 và đoạn thứ 100. Đoạn thứ 99 chỉ có một câu:

Dâm dục quá độ

淫欲過度。

Dâm dục quá độ.

Chú giải rất dài, có thể thấy ác này tương đối nghiêm trọng. Đoạn thứ 100 có ba câu:

Tâm độc mạo từ. Uế thực ủy nhân, tả đạo hoặc chúng.

心毒貌慈。穢食餒人。左道惑眾。

Lòng dạ hiểm độc, bề ngoài hiền từ. Dem thức ăn dơ cho người khác ăn, dùng tà đạo mê hoặc mọi người.

Trước khi tôi giới thiệu qua đoạn này, vừa rồi có điện thoại từ Đài Bắc gọi đến, đại khái các bạn ở nơi này tu hành cũng không tệ. Đài Bắc có rất nhiều vong linh thỉnh cầu được đến Cư Sĩ Lâm, đến Tịnh tông Học hội để nghe kinh, mong muốn được cúng bài vị, đại khái có thể là có vài vị chân thật phát tâm tu hành, cho nên mới có cảm ứng như vậy, cũng đáng được mọi người khích lệ. Nếu không hết lòng tu hành thì quỷ thần sẽ mặc kệ bạn, hết lòng tu hành thì quỷ thần cũng muốn nhờ cậy, cho nên họ muốn đến bên này để được nghe kinh, muốn đến niệm Phật đường để niệm Phật, tứ chúng đồng tu chúng ta đều phải hết lòng nỗ lực.

Phật pháp không ngoài việc giải và hành, vô cùng đáng tiếc là hầu hết đồng tu học Phật, bao gồm tứ chúng đồng tu ở trong đó, học không đủ sâu, không đủ rộng, hạnh thì chỉ lo cho chính mình, không biết được hạnh của chư Phật Bồ-tát là khắp pháp giới, không phải chỉ lo cho chính mình. Chỉ lo cho chính mình thì ngay cả Tiểu thừa cũng không bằng, Tiểu thừa cũng lo cho hết thấy chúng sanh. Chẳng qua Tiểu thừa và Đại thừa khác biệt ở chỗ, Tiểu thừa thì không chủ động, người khác đến thỉnh cầu họ, họ nhất định sẽ lo; không thỉnh cầu thì có khi họ sẽ không quản đến, không như Bồ-tát Đại thừa, Bồ-tát Đại thừa là chủ động. Chúng ta đọc thấy rất nhiều ở trong kinh, “làm bạn không rời của hết thấy chúng sanh”, chúng sanh không rời, không đến tìm nhưng Bồ-tát vẫn quan tâm họ, chủ động đến chăm lo cho hết thấy chúng sanh, đó là Bồ-tát.

Bây giờ chúng ta quay trở lại xem đoạn 99 của Cấm Ứng Thiên: “*Dâm dục quá độ.*” Trong chú giải nói: “*Các duyên tà bên ngoài hợp lại, khiến cho đạo đức tuyệt diệt, lương tâm bị mất. Vì thế, Thái Thượng đã buông lời răn dạy ở phần trước.*” Những việc này ở phía trước đã nói rất nhiều rồi, tiếp theo nói: “*Thậm chí là vợ chồng chánh đáng, lại càng phải có sự tiết chế. Nếu nói vợ chồng chánh đáng chẳng phải là dâm, làm sao tránh khỏi cái họa sát thân do buông thả ái dục?*” Phía sau chú giải rất nhiều, quý vị đồng học hãy tự mình xem, trong Phật pháp thường nói ái là gốc rễ của lục đạo luân hồi. “*Ái không nặng không sanh Ta-bà*”, ái này chính là ái dục, “*Niệm không nhất không sanh Tịnh độ*”. Hai câu này quan trọng, hai chữ “hân yểm” trong pháp môn Tịnh độ đã bao gồm viên mãn. Yểm là gì? Là chán ghét Ta-bà, chán ghét lục đạo luân hồi thì trước tiên phải đoạn trừ ái dục, bạn có những thứ này, trên sự thì không còn nhưng trong ý niệm vẫn còn, vậy cũng không được. Bạn có ý niệm này thì bạn không thể ra khỏi lục đạo luân hồi; nếu bạn muốn vãng sanh thế giới Cực Lạc thì chuyên niệm A-di-đà Phật. Trong kinh Vô Lượng Thọ dạy chúng ta “Phát tâm Bồ-đề, nhất hướng chuyên niệm”, cho nên niệm không chuyên nhất không được. Làm thế nào mới chuyên nhất được? Trong 24 giờ chỉ có một niệm này, ngoài niệm này ra không có niệm thứ hai khác, vậy niệm đó mới là nhất. Người như vậy nhất định được sanh Tịnh độ, chân thật gọi là thân tâm thế giới hết thấy buông xuống, chúng ta phải biết đạo lý này.

Nếu như có duyên thì nhất định phải rộng độ chúng sanh, vì sao vậy? Vì tương ưng với tâm Bồ-đề, phát tâm Bồ-đề. Tuy không có duyên phận rộng độ chúng sanh, nhưng họ có thể nguyện kiên cố, họ là không có duyên, không có cơ hội, thế nhưng họ có thể nguyện kiên cố, nhất định phải không có nguyện

độ chúng sanh; không có nguyên độ chúng sanh thì niệm Phật niệm đến nhất tâm bất loạn cũng không thể vãng sanh. Cho nên, điều kiện của vãng sanh là “phát tâm Bồ-đề, nhất hướng chuyên niệm”, bạn phát tâm Bồ-đề nhưng bạn không thể chuyên niệm thì không thể vãng sanh; chuyên niệm mà không phát tâm Bồ-đề thì cũng không thể vãng sanh, việc này chúng ta phải ghi nhớ. Cho nên ái dục nhất định phải đoạn, phải đoạn từ trên tâm địa, biết được cái họa hoạn này là vô cùng, vô lượng kiếp đến nay, đời đời kiếp kiếp tu hành không thể ra khỏi lục đạo chính là bị sự việc này hại. Nếu như trong đời này vẫn không chịu buông xuống, vậy thì không khác gì trong quá khứ, chỉ có thể kết duyên với thế giới Tây Phương Cực Lạc. Bạn muốn hỏi ngày nào có thể vãng sanh? Đến kiếp nào có thể vãng sanh? Vậy bạn hỏi đến khi nào bạn đoạn được ái dục thì chính là lúc bạn vãng sanh thế giới Cực Lạc, đây là việc mà chúng ta nhất định phải biết. Đoạn chú giải này rất dài, hay nói cách khác, chính là nói rõ tính quan trọng của câu này.

Lại xem tiếp mấy câu phía sau: “*Lòng dạ hiểm độc, bề ngoài hiền từ. Dem thức ăn dơ cho người khác ăn, dùng tà đạo mê hoặc mọi người*”, những sự việc này trong xã hội hiện nay thường hay nhìn thấy. Bản thân chúng ta phải tỉ mỉ phản tỉnh, chúng ta có phạm lỗi lầm này hay không? Dung mạo bên ngoài thì hòa nham ái ngữ, loại nguy trang này thực ra mà nói chỉ có thể lừa gạt người thế gian, người chân thật có học vấn, có đạo hạnh thì không thể lừa gạt được. Người ngu si ở thế gian dễ bị mắc lừa, quá nhiều quá nhiều! Thời kỳ mạt pháp, Phật nói: “Tà sư thuyết pháp như cát sông Hằng”, ma vương ngoại đạo rất biết nguy trang, rất dễ mê hoặc người. Cho nên, chúng ta luôn thấy họ có đồ chúng rất nhiều, tài lực vật lực vô cùng hùng hậu, còn tứ chúng đệ tử hoằng dương chánh pháp chúng ta đây thì mãi không sánh với họ được. Họ biết nguy trang, chúng ta không biết nguy trang, họ dùng thủ đoạn, còn chúng ta không dùng thủ đoạn. Chúng ta tuân theo giáo huấn của Phật, tùy duyên mà không phan duyên, họ là phan duyên, quyết không phải tùy duyên.

“*Dem thức ăn dơ cho người khác ăn*”, câu nói này ý nghĩa mở rộng thì rất rộng, phạm là thứ không thể dùng được nữa, không ăn được nữa, lại đem những thứ này đi bố thí cúng dường thì đều là tội lỗi này. “*Dùng tà đạo mê hoặc mọi người*”, ý nghĩa của nó càng rộng hơn, đặc biệt là trong nhà Phật. Chúng ta làm sao phân biệt? Phật dạy chúng ta nguyên tắc, phương pháp căn bản, đó là tương ưng với giới định tuệ là chánh pháp, trái nghịch với giới định tuệ là tà pháp. Phạm vi của giới định tuệ cũng rất rộng, kinh luận y cứ của đồng học Tịnh tông chúng ta là năm kinh một luận. Chúng tôi từ trong kinh luận trích ra năm khoa mục, năm

khoa mục này quý vị phải có thể khéo léo mà sử dụng, tà chánh, đúng sai, thiện ác, lợi hại, bạn tự nhiên liền có thể phân biệt. Bạn dùng tam phước, lục hòa, tam học, lục độ, thập nguyện Phổ Hiền để làm tiêu chuẩn, tương ứng với cái này là chánh pháp, trái nghịch với cái này là tà đạo, bàng môn tả đạo. Ngày trước, lão cư sĩ Lý Bình Nam thường bảo chúng tôi phải đề cao cảnh giác, trong hay ngoài cửa Phật đều rất khó phân biệt. Ngoại đạo bên ngoài cửa Phật thì bạn sẽ rất dễ biết được, còn ngoại đạo trong cửa Phật thì khó, cho nên cổ đức gọi là “ngoại trong cửa”. Càng là người thân cận với mình, mà tư tưởng của họ không thuần chánh thì đều biến thành ngoại trong cửa rồi. Thậm chí chúng ta là cùng một Tịnh độ tông, cùng một Tịnh tông Học hội, vẫn có ngoại trong cửa. Vì sao lại biến thành ngoại đạo vậy? Họ cũng ở nơi này tu Tịnh tông, cũng ở cùng với chúng ta, nhưng tâm của họ muốn lãnh đạo, muốn nắm quyền, tâm này liền hồng ngay, tâm liền có độc. Độc là gì? Là tam độc tham sân si của tâm, không thể buông bỏ danh văn lợi dưỡng, ở trong đạo tràng này tranh quyền đoạt lợi, tạo ra các đảng phái nhỏ, hủy nhục người đối lập với mình thì đều phạm cái tội này. Nếu như chúng ta đối chiếu với năm khoa mục này thì bạn liền phát hiện ngay, bạn phải có tiêu chuẩn thì bạn mới có thể phân biệt tà chánh, phân biệt thiện ác, phân biệt đúng sai.

Bản thân chúng ta tâm thiện thuần nhất, tự nhiên sẽ có chư Phật hộ niệm, long thiên thiện thần bảo hộ, cho dù bị tổn hại thì cũng không oán trời, không trách người, tự mình quay đầu phản tỉnh, báo nặng mà thọ nhẹ. Nếu như ta không hết lòng tu trì, tu hành thì cái báo đó so với thọ nhận lần này không biết phải nặng hơn bao nhiêu lần, đây là thuộc về tội nặng mà báo nhẹ. Thế nên trong tâm mới tự nhiên làm được nghịch cảnh đến mà nhẫn chịu theo, sự oán giận của chúng ta mới có thể hóa giải, tai nạn có thể tiêu trừ, không thể tiêu trừ thì cũng có thể giảm nhẹ. Tâm thiện, ngôn thiện, hành thiện nhất định có lợi ích. Trong pháp thế xuất thế gian nhất định không tranh quyền, nhất định là không đoạt lợi, không tranh quyền đoạt lợi với người, không tranh danh đoạt vị với người, chúng ta phải chăm lo đạo nghĩa. Bất luận là thân phận gì, bất luận chính mình ở địa vị như thế nào, đều có thể cống hiến tâm lực của chính mình, phục vụ cho hết thảy chúng sanh. Lúc còn giữ chức vị thì phải gánh vác sứ mệnh phục vụ mà làm việc, khi không còn giữ chức vị nữa thì chúng ta trợ giúp. Giống như đạo tràng này của chúng ta, chúng ta toàn tâm toàn lực giúp đỡ hội trưởng Lý, ông đang lãnh đạo, toàn tâm toàn lực mà giúp đỡ ông, ông có được bao nhiêu công đức thì công đức của chúng

ta cũng ngang bằng với ông, không hai không khác. Bạn hiểu được chân tướng sự thật này thì có gì để tranh nữa?

Phật dạy chúng ta nhường, nhẫn nhường, thế nhưng xã hội ngày nay, trẻ con vừa mới ra đời thì đã dạy chúng phải cạnh tranh rồi. Bạn nói như vậy sao có thể được? Cho rằng giỏi cạnh tranh, không từ thủ đoạn để có thể tranh được thì sẽ được xã hội đại chúng tán thán, tiền đồ của xã hội này sẽ rất đáng thương. Trong quá khứ, Mạnh phu tử đã từng nói với Lương Huệ Vương rằng: “Trên dưới đều tranh lợi thì quốc gia lâm nguy”, đó là nói một quốc gia nhỏ, trên là đế vương, dưới là nhân dân, mọi người đều tranh lợi, cạnh tranh danh lợi thì đất nước này nguy rồi. Ngày nay mọi người hãy xem, cả thế giới trên dưới đều tranh lợi, cho nên nhà tiên tri nước ngoài nói ngày tàn của thế giới đến rồi, thế giới nguy rồi! Chúng ta sống ở thời đại này là để làm gì? Là đến nơi này để chịu khổ, chịu nạn phải không? Vậy thì bạn chính là do tương ứng với kiếp nạn mà đến, nếu không phải là tương ứng với kiếp nạn mà đến thì bạn ở trong thế giới này quyết không bị ảnh hưởng bởi những tai nạn này. Khuyến bảo mọi người quay đầu, khuyến người khác quay đầu thì trước tiên chính mình phải quay đầu, làm tấm gương cho người khác, chính mình không quay đầu thì làm sao có thể khuyến bảo được người khác quay đầu? Cho nên chính mình phải quay đầu, phải biểu diễn ra không tranh với người, không cầu nơi đời thì chúng ta đã làm được hai câu: “Phát tâm Bồ-đề, nhất hướng chuyên niệm”, đối với chúng sanh mà nói, chúng ta thật sự có cống hiến, sự hành trì này chính là cống hiến. Bạn đừng cho rằng mình làm như vậy nhưng không có ai biết, không có ai biết thì có quỷ thần biết. Ngày nay số lượng quỷ thần học Phật, số lượng nghe kinh niệm Phật so với những chúng sanh mà chúng ta có thể nhìn thấy thì không biết là nhiều hơn gấp bao nhiêu lần, làm sao mà không có người biết? Phước chẳng lường mất.

Chúng ta đọc đến “dùng tà đạo mê hoặc mọi người” thì liền nghĩ đến vẫn còn có người phê phán bản hội tập kinh Vô Lượng Thọ, trong câu “dùng tà đạo mê hoặc mọi người” thì đây là điều gần kề nhất, gần sát nhất với chúng ta. Trong số đồng tu chúng ta vẫn còn có người do dự không dứt khoát, mấy ngày trước tôi đã báo cáo qua với mọi người rồi. Bạn tin theo lời đồn đại thì có thể đi theo họ mà học, tôi thì không thể. Tôi vì sao lại không thể? Vì tôi đã từng bái thầy, đã làm thân phận học trò, các bạn thì không! Tôi đã bái thầy thì tôi phải nghe lời thầy. Tôi đối với vị thầy này không bội phục, không tôn kính thì tôi hà tất phải bái ngài làm thầy? Tôi đã bái ngài làm thầy thì cả đời tôi đều phải nghe theo thầy. Quan hệ của các bạn với tôi không phải quan hệ thầy trò, tôi nói rất rõ ràng, chúng

ta là quan hệ bằng hữu, không phải quan hệ thầy trò. Chúng ta là quan hệ bằng hữu, bạn ở nơi đây nghe giảng mà thấy không hợp, họ ở bên kia nói có đạo lý thì bạn có thể đi. Tôi thì không được, tôi có thầy, nếu như tôi đi theo họ thì tôi chính là phản sư nghịch đạo, cái tội này thôi đã đủ đọa địa ngục A-tỳ rồi. Nếu như thầy chỉ cho tôi con đường này là sai thì thầy phải chịu trách nhiệm, tôi không có trách nhiệm, thầy đọa địa ngục A-tỳ, tôi thì không chịu trách nhiệm, không có trách nhiệm. Cho nên thầy phải chịu hoàn toàn trách nhiệm đối với học trò, đây không phải là một sự việc dễ dàng. Tôi có sư thừa, tôi không thể nào vong ân phụ nghĩa, tôi không thể phản sư nghịch đạo. Tôi có cha mẹ, tôi không thể bất hiếu với cha mẹ, các bạn có thể nhưng tôi không thể.

Thế nên các bạn hãy tỉ mỉ mà suy nghĩ, chánh pháp xuất thế thì nhất định sẽ có ma đến nhiễu loạn. Ma vì sao đến nhiễu loạn vậy? Khi Thế Tôn còn tại thế, ma vương Ba-tuần đã nói rất rõ ràng như vậy, ma không muốn những chúng sanh này thoát khỏi tam giới, điều ma thích là con cháu ma càng ngày càng nhiều, càng nhiều càng hoan hỷ, nhiều phước nhiều thọ nhiều con cháu. Đây là quan niệm của ma, không phải là quan niệm của Phật pháp, Phật thì muốn độ chúng sanh ra khỏi tam giới. Giống như nói có một người di dân đến nơi khác, rời khỏi quốc gia của chúng ta thì vị quốc vương ấy sẽ cảm thấy đau lòng, dân số nước ta lại giảm đi một người, cho nên ma rất chấp trước. Họ cũng hộ trì Phật pháp, họ cũng lễ thỉnh pháp sư, đại đức, Phật Bồ-tát đến giảng kinh thuyết pháp, nhưng không hy vọng con người ra khỏi tam giới. Bạn hành thiện tích đức thì ma hoan hỷ, nhưng nếu bạn liễu sanh tử, xuất luân hồi thì ma không hoan hỷ, luôn tạo ra muôn vàn chướng ngại cho bạn.

Vậy thì chúng ta hiểu được lão cư sĩ Hạ Liên làm bản hội tập này không biết đã độ được bao nhiêu chúng sanh. Ma nhìn thấy bản hội tập này thì rất chán ghét, luôn nghĩ đủ phương pháp để làm mọi người mất lòng tin với bản hội tập này, để họ đi đọc tụng bản khác. Nếu quả nhiên hết lòng đọc tụng những bản khác thì cũng có thể thành tựu, thế nhưng chúng tôi nghĩ rằng họ rất khó vãng sanh, bởi vì họ không có định công, họ không có trí tuệ, họ không có tín căn. Hôm nay, người ta nói cái này tốt, họ liền tin, liền trái nghịch với những gì họ đã tin trước đó, ngày mai lại có người nói vẫn còn có cái tốt hơn cái này, họ lại bỏ cái này, tâm của họ là trôi nổi, họ không làm chủ được, rất dễ bị ma gạt. Ngày nay gặp ma vương, họ nói với bạn cái này không tốt, nói bạn phải nên học bản kia, học được một, hai năm, lại có một ma khác đến nói với bạn bản bạn đang học không tốt, vẫn còn bản khác tốt hơn, khiến cho cả đời bạn cứ thường thay đổi pháp môn,

bạn sẽ không có được thành tựu nào cả, một việc cũng không thành. Bất luận pháp môn nào, nếu “nhất môn thâm nhập, trường thời huân tu” thì họ nhất định có thành tựu, cái nguyên lý nguyên tắc này chúng ta nhất định phải hiểu rõ. Cho nên quý vị tùy theo trình độ của mình, hoàn cảnh đời sống của mình, trong những pháp môn mà mình yêu thích chọn ra một cái, cả đời không thay đổi, bạn nhất định có thành tựu. Nếu thường thay đổi pháp môn, người này nhất định sẽ không có thành tựu, chư Phật Như Lai đều không độ được họ, đều không giúp được gì.

Ở trên bàn có một câu hỏi, nhưng hôm nay thời gian đã hết, ngày mai chúng tôi sẽ trả lời cho bạn.